

ОПОВРГАВАЊЕ БОЖАНСКЕ ПРИРОДЕ ИСУСА

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ إبطال ألوهية المسيح ﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Оповргавање божанске природе Исусове личности традиционалним доказима

Хришћани боголикост Исуса, нека је мир на њега, доказују неким предајама из Јеванђеља, од којих је већина у Јовановом Јеванђељу. У наредним редовима наводимо њихове доказе и нивелишемо њихов покушај да га тим доказима докажу:

Њихов први доказ:

Ословљавање Исуса изразом "Син Божији."

Тај доказ је неважећи из два разлога:

Први разлог:

Коришћење израза "Син Божији" за Исуса је опречан изразу "Син човечији", као и изразу "Син Давида" којима се ословљава Исус, нека је мир на њега.

Погледај израз "Син човечији" којим се он ословљава у Матејевом Јеванђељу: (8:20; 9:6; 16:13,27; 17:9,12,22; 18:11; 19:28; 20:18,28; 24:27; 26:24,45,64); затим израз "Син Давида", такође, у Матејевом Јеванђељу: (9:27; 12:23; 15:22; 20:30,31;

21:9,15; 22:42), као и у Јеванђељу по Марку: (10:47,48), и Јеванђељу по Луки: (18:38,39).

Исто тако Исусова генеологија (родословље) која се веже за Давида, а затим за Јакова сина Исака сина Аврама, нека је на све њих мир и спас, а која се наводи у Матејевом (1:1-17), и Лукином Јеванђељу (3:23-34), јасно говори да Исус, нека је мир на њега, води порекло од поменутих веровесника који су потомци човека (Адама), као и то да је он син људског бића, а јасно је да син људског бића може бити само човек, а никако Син Бога.

Други разлог:

Реч "син" у њиховом говору "Син Божији" не може имати своје стварно значење, јер је право значење речи "син", у свим језицима света, онај који се родио од два родитеља, а то је у случају Исуса немогуће. То значи да се у том изразу ради о метафори, чије је значење: „добар и честит човек“.

Доказ том метафоричком значењу су речи војсковође, наведене у Марковом и Лукином Јеванђељу. Јеванђеље по Марку (15:39) бележи:

„(39) А кад виде капетан који стајаше према Њему да с таквом виком издахну, рече: Заиста човек овај Син Божји беше.“

А у Лукином Јеванђељу (23:47) се каже овако:

„А кад виде капетан шта би, стаде хвалити Бога говорећи: Заиста овај човек беше праведник.“

Тако је код Луке реч "праведник" заменила Марков израз "Син Божији". Иако се занемари то што се противречје између ова два израза десило због континуираног искривљивања Јеванђеља, с циљем да се докаже боголикост Исуса, и ако се претпостави да су оба исправна, и у њима постоји доказ да је, праведног и доброг човека, допуштено ословити са „Син Божији!“ Тим пре што је капетан већ на два места за Исуса рекао да је човек.

У Јеванђељима се, мимо Исуса, нека је мир на њега, изразом "Син Божији" ословљавају и многи други добри људи, као што се починиоц зла назива "сином сотоне".

У Матејевом Јеванђељу (5:9, 44, 45) се каже:

„(9) Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божји назвати; (44) А ја вам кажем:

љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне; (45) Да будете синови Оца свог који је на небесима; јер Он заповеда свом сунцу, па обасјава и зле и добре, и да је дажд праведнима и неправеднима.“

И тако је, према претходној реченици, Исус, нека је мир на њега, мирољубиве и добре назвао „синовима Божијима“ и Бога ословио са "Отац".

Наводимо неке делове разговора између Исуса, нека је на њега мир, и јевреја, забележене у Јовановом Јеванђељу (8:41,42,44):

„(41) Ви чините дела оца свог. Тада Му рекоше: Ми нисмо рођени од курварства: једног Оца имамо, Бога. (42) А Исус им рече: Кад би Бог био ваш Отац, љубили бисте мене; јер ја од Бога изиђох и дођох; јер не дођох сам од себе, него ме Он посла. (44) Ваш је отац ђаво; и сласти оца свог хоћете да чините: он је крвник људски од почетка, и не стоји на истини; јер нема истине у њему; кад говори лаж, своје говори: јер је лажа и отац лажи.“

Јевреји тврде да су синови Божији, тј. добри и Богу покорни, а Исус, нека је на њега мир, им узвраћа да су лажци и ђаволу одани и да су његови синови; а

он је само лажац и отац лажова. А отац им, у дословном смислу речи, без сумње, није ни Бог ни ђаво. Зато се мора прихватити метафоричко значење тих израза. Нужност оваквог разумевања потврђују многобројни одломци. У њих спадају и следећи одломци из:

- Прве Јованове Посланице:

„(8) Који твори грех од ђавола је, јер ђаво греши од почетка. Зато се јави Син Божји да раскопа дела ђавоља. (9) Који је год рођен од Бога не чини греха, јер Његово семе стоји у њему, и не може грешити, јер је рођен од Бога. (10) По томе се познају деца Божија и деца ђавоља: који год не твори правде, није од Бога, и који не љуби брата свог.“ (3:8,9,10).

„Љубазни! Да љубимо један другог; јер је љубав од Бога, и сваки који има љубав од Бога је рођен, и познаје Бога.“ (4:7)

„(1) Који год верује да је Исус Христос, од Бога је рођен; и који год љуби Оног који је родио, љуби и Оног који је рођен од Њега. (2) По том знамо да љубимо децу Божију кад Бога љубимо и Његове заповести држимо.“ (5:1-2)

- Павлове Посланице Римљанима (8:14):

„Јер који се владају по духу Божијем они су синови Божији.“

- Павлове Посланице Филибљанима (2:14-15):

„(14) Све чините без вике и премишљања. (15) Да будете прави и цели, деца Божја без мане усред рода неваљалог и поквареног, у коме светлите као видела на свету.“

И, без сумње, нико од поменутих у овим цитатима није у дословном смислу речи дете Божије, па је нужно прихватити фигуративно значење. У књигама Старог завета се, у том контексту помиње израз "Син Божији", а "Отац" са значењем Бог, на небројеним местима:

У Јеванђељу по Луки (3:38) се за Адама, нека је мир на њега, каже да је "Син Божји".

А у књизи Излазак (4:22) се Израилъ ословљава са „Божји син првенац“ као што се и Давид, нека је мир на њега, у Псалмима (89:26-27) ословљава са "првенац", а за Бога се каже да је његов „Отац“.

У Јеремији (31:9) се Јефрем назива "првенцем", а за Бога се користи израз „Отац Израилу“.

У Другој књизи Самуиловој (7:14), Соломун, нека је мир на њега, је назван "Син Божији", а за Бога је употребљен израз „његов Отац“.

И када би израз "Син Божији" којим се ословљава Исус, нека је мир на њега, био доказ његове боголикости, онда би Адам, и Израил, Јефрем, Давид и Соломун, нека је мир на све њих, полагали веће право на боголикоост од Исуса, јер су они његови преци и сва тројица су ословљени са "син првенац".

Такође се, на више места, за све Израелце користи израз "синови Божији". Погледај: Поновљени закон (14:1 и 32:19); Исаија (1:2; 30:1 и 63:8); Осија (1:10).

У Поновљеном закону (6:2 и 4) се под изразом "синови Божији" мисли на Адамове синове.

У Исаији (63:16 и 64:8) се за Бога каже: "Отац свих Израелаца".

У Књизи о Јову (38:7) се каже:

„Кад певаху заједно звезде јутарње и сви синови Божји кликоваху.“

А у Псалмима (68:5):

„Отац је сиротама и судија удовицама Бог у светом стану свом.“

У свим наведеним одломцима је неопходно прибежиште метафоричком значењу. И нико од следбеника Књиге не тврди да се ти цитати разумеју у буквалном смислу. И као што је неоснована и недопуштена вера у боголикоост Адама, нека је мир на њега, и његове деце, па Јакова (Израиљ, Израел), Јефрема, Давида, Соломуна, свих Израелаца и свих јетима, тако је недопуштено веровати у боголикоост Исуса само с тога што је ословљен неким од израза којима се не жели њихово буквално значење.

Њихов други доказ:

Тврдња да је Исус, нека је мир на њега, од неба, а не од овог света, као што је поменуто у Јовановом Јеванђељу (8:23):

„И рече им: Ви сте од нижих, ја сам од виших; ви сте од овог света, ја нисам од овог света.“

Они, због ових речи, умишљају да је Исус, нека је на њега мир, Бог који је сишао од Бога Оца који није од овога света.

Ово тумачење је неисправно и супротно стварности, јер је Исус, нека је мир на њега, доиста био од овога света. На њихов коментар се одговара двојако:

Прво:

Овај коментар се не слаже ни с разумским, нити јасним традиционалним доказима.

Друго:

Исте речи је Исус, нека је мир на њега, рекао и за своје ученике, у Јовановом Јеванђељу (15:19):

„Кад бисте били од света, онда би свет своје љубио; а како нисте од света, него вас ја од света избрах, зато мрзи на вас свет.“

"(14) Ја им дадох реч Твоју; и свет омрзну на њих, јер нису од света, као и ја што нисам од света. (16) Од света нису, као ни ја што нисам од света." (17:14,16)

Исус нека је мир на њега, се у овим редовима, изједначује са својим ученицима у неприпадању овом свету.

Ако овај говор чини нужним боголикошћу Исуса, нека је мир на њега, као што они мисле, онда и сви његови ученици морају бити божанства. Пошто хришћани негирају божанску природу његових ученика, то јасно потврђује неоснованост овог њиховог коментара. Тачно је то да Исус, нека је на њега мир, и његови ученици нису били од ученика ниског дуњалучког света, него су били ученици оног другог света (након смрти), јер су трагали за Божијим задовољством. Ова метафора је раширена у многим језицима. Тако се за испоснике и добре људе каже: "Они, заиста, нису од овога света".

Њихов трећи доказ:

Тврдња да су Исус, нека је на њега мир, и "Отац" једно.

Те Исусове речи се налазе у Јеванђељу по Јовану (10:30):

„Ја и Отац једно смо.“

Овај говор, по њиховом мишљењу, указује на Исусово сједињење с Богом, што га чини Богом попут њега.

Ово тумачење је, такође, неисправно из два разлога:

Први разлог:

Исус је, и по њиховом мишљењу, човек са душом која је у стању да говори, али он није сједињен с Богом у смислу његове људскости, него кажу да је с Богом сједињена његова божанска, а не људска природа. Међутим, пошто они под именом Исус, нека је мир на њега, подразумевају и његову божанску и људску природу, пада њихов претходни коментар.

Други разлог:

Сличан говор се односи и на апостоле. У Јванђељу по Јовану (17:21-23) се каже:

„(21) Да сви једно буду, као Ти, Оче, што си у мени и ја у Теби; да и они у нама једно буду, да и свет верује да си ме Ти послао. (22) И славу коју си ми дао ја дадох њима, да буду једно као ми што смо једно. (23) Ја у њима и Ти у мени: да буду сасвим уједно, и да позна свет да си ме Ти послао и да си имао љубав к њима као и к мени што си љубав имао.“

Наведене речи у овим одломцима говоре о његовом сједињењу с Богом и њиховом међусобном сједињењу. И као што је јасно да њихово међусобно сједињење није стварно, тако је очито да и Исусово

сједињење с Богом није стварно. А исправно значење сједињења у овом случају је „покоравање одредбама Узвишеног Бога и чињење добрих дела“. У томе се изједначују Исус, нека је мир на њега, његови ученици и сви верници. Разлика је само у снази вере и њеној слабости. Исусова, нека је на њега мир, покорност и савршеност у обожавању Бога је, без сумње, већа од покорности његових ученика, а под сједињењем се овде подразумева истоветност њихових жеља и њиховог учења. Они су као један у покорности Богу и извршавању Његових наредби и љубави према Њему. И као што се не мисли на телесно сједињење једних с другима или с Исусом, исто се тако не мисли на сједињење Исуса, нека је мир на њега, с Божијим бићем у дословном смислу.

Њихов четврти доказ:

Тврдња да је виђење Исуса, нека је на њега мир, исто што и виђење Бога, јер је он у Оцу, а Отац у њему. У Јовановом Јеванђељу (14:9-10) се каже:

„(9) Исус му рече: Толико сам време с вама и ниси ме познао, Филипе? Који виде мене, виде Оца; па како ти говориш: Покажи нам Оца? (10) Зар не верујеш да сам ја у Оцу и Отац у мени? Речи које вам ја говорим не говорим од себе; него Отац који стоји у мени Он твори дела.“

И овај говор је, према њима, доказ Исусове боголикости, јер је виђење њега истовремено и виђење Бога који опстоји у њему.

И ово је неосновано због следеће две чињенице:

Прва чињеница:

Видети Бога на овоме свету је немогуће по слову њихових посланица. Виђење Исуса није исто што и виђење Бога. Они виђење коментаришу спознајом. Спознавање Исуса, нека је мир на њега, у телесном смислу, такође, не значи сједињење. Тачно је једино то, да онај ко је видео дела која Исус, нека је мир на њега, ради исто је као да је видео и Божија дела, јер су се она десила по Његовом наређењу и Његовој вољи.

Друга чињеница:

Исти говор се односи и на апостоле. У Јовановом Јеванђељу (14:20) се каже:

„У онај ћете ви дан дознати да сам ја у Оцу свом, и ви у мени, и ја у вама.“

У Јовановом Јеванђељу (17:21) стоји:

„Да сви једно буду, као Ти, Оче, што си у мени и ја у Теби; да и они у нама једно буду, да и свет верује да си ме Ти послао.“

У Првој Павловој посланици Коринћанима (6:19) пише:

„Или не знате да су телеса ваша црква Светог Духа који живи у вама, ког имате од Бога, и нисте своји?“

А у Другој Павловој посланици Коринћанима (6:16) пише:

Или како се удара црква Божја с идолима? Јер сте ви цркве Бога Живога, као што рече Бог: Уселићу се у њих, и живећу у њима, и бићу им Бог, и они ће бити мој народ.

У Павловој посланици Ефесцима (4:6) се каже:

„Један Бог и Отац свих, који је над свима, и кроза све, и у свима нама.“

Када би ове речи биле знак утеловљења и потврда Исусове, нека је на њега мир, боголикости, из тога би произашло да су сви његови ученици, сви Корићани и сви Ефесци богови. Прави коментар овим цитатима је: Поменуто утеловљење Бога у некоме;

или нечије utelovljenje u njemu; или utelovljenje nekoga u Isusu; или utelovljenje Isusa u njemu, значи pokoravanje naredbama njih dvojice. A upoznavanje Isusa и pokoravanje njemu, је на истом ступњу као и upoznavanje Бога и pokoravanje Njemu, јер је Бог тај који је послао Isusa да достави Његову објаву.

Племенити читаоче!

Знај да је navođenje претходних цитата с претпоставком да су исправни; само ради указивања на нужност доказивања неоснованости њихових коментара у проглашавању Isusa, нека је мир на њега, Богом. Ми муслимани никако не верујемо да је оно што се наводи у Јеванђељима Исусов говор или говор његових ученика, јер се ланцима преносиоца - свих њихових књига па и четири Јеванђеља - замео сваки траг.

Наше исламско веровање је да су Исус, нека је мир на њега, и његови ученици чисти од тих неверничких идеологија.

Сведочимо да је само Један Бог и да нема ортака, да је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, Његов роб и посланик, и да је Исус, нека је мир на њега, такође, Божији роб и посланик, а Исусови ученици су његови изасланици.

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.